

Gustav Strniša:

Smrtni angel defetu.

»Tiho, tiho, dete moje!
Glej, že zvezdice blesté,
v daljne dalje te ponosem,
kjer nobene ni solzé!

Dvignem te v čarobne kraje,
kjer le radost je in mir,
večna sreča tam te čaka,
čaka božji te Pastir.

In na nebu tam visokem
paslo ovce-zvezde boš,
v zlatem vrtu boš hodilo,
spalo sredi rajskih rož.

Z zvezdicami se igralo
boš veselo vsak večer,
pravilo jim zemske bajke,
ž njimi plavalo v vsemir.

Zvezde bodo poslušale,
mirno zrle na zemljó
in migljale, ugibale,
kje vse to je kdaj biló?

V tvojo izbico sijale
bodo svetle vsak večer,
tvojo mamó pozdravljale —
vsnivale jo v božji mir!«

Mirko Kunčič:

Mraz.

Mraz se je priklatil v izbo:
»Oj, Marička, dober dan!
Veš, prišel sem ti povedat:
solnček je hudo bolan.

Zdaj bom jaz te zimske dneve
hodil k tebi vasovat,
rož najlepših ti bom nosil,
rož ledenih z zimskih trat!«

Nič Marička ni dejala,
mamica pa naskrivaj
zakurila peč je ... mraz pa
zbežal brž je spet nazaj!